

er udholdende og ikke bliver træt af at søge; for al Søgen og al Tilegnelse er ikke andet end Erindring. Vi maa altsaa ikke lade os blande af denne spidsfindige Tale; den kan nemlig let fremelske Ladhed hos os, og det er for bløddagtige Mennesker ogsaa en Tale, som er forlokkende at lytte til, men den anden Tale skaber ufortrødne, søgende Mennesker. Og da jeg tror paa, at den er sand, vil jeg gerne sammen med dig søge efter, hvad Godhed er.

Menon: Ja, Sokrates, men hvad mener du med det, at vi ikke tilegner os Kundskaber, men at det, vi kalder saadan, i Virkeligheden er Erindring? Kan du belære mig om, at det hænger saadan sammen?

Sokrates: Jeg sagde for lidt siden, at du var en Skælm, Menon, og nu spørger du mig, om jeg kan lære dig noget, jeg, som ikke mener, der gives noget, der hedder at lære, men kun Erindring, blot for at jeg straks skulde modsige mig selv.

Menon: Nej bevars, Sokrates, det var ikke min Hensigt med de Ord, men de faldt kun saadan efter almindelig Sprogbrug. Men hvis du kan bevise mig, at det er, som du siger, saa gør det!

Sokrates: Ja, det er just ikke saa helt let, men jeg skal dog gøre mit Bedste for din Skyld. Men saa kald paa en eller anden af de mange Slaver dér i dit Følge, for at jeg kan vise dig det paa ham.

Menon: Ja vel. — Hør, du der, kom herhen!

Sokrates: Jeg gaar ud fra, at han er Hellener og taler Græsk?

Menon: Ja vist saa, han er født hjemme hos mig.

Sokrates: Giv saa Agt da, og se, om du synes, han lærer noget af mig eller blot erindrer det.

Menon: Ja, det skal jeg.

Sokrates: Sig mig da, Slave, ved du, at en Firkant ser om trent saadan ud?

Slaven: Ja.

Sokrates: Vi kan altsaa have en Firkant med alle Sider lige store?

Slaven: Ja vel.

Sokrates: Er saa ikke ogsaa disse Linjer, som gaar midt igennem fra Side til Side, lige store?

Slaven: Jo.

Sokrates: Saadan en Figur kan være større eller mindre, ikke sandt?

Slaven: Jo.

Sokrates: Hvis nu denne Side er to Fod og denne to Fod lang, hvor mange Fod vil saa hele Figuren være? Du kan se det ved at gaa frem paa følgende Maade: hvis denne Linje er to Fod, men denne kun een (f. Eks. A E F D), vil Figuren saa ikke være een Gang to Fod stor?

Slaven: Jo.

Sokrates: Men da nu ogsaa denne Side er to Fod, bliver der saa ikke to Gange to Fod?

Slaven: Jo, det gør det.

Sokrates: Den bliver altsaa to Gange to Fod stor?

Slaven: Ja.

Sokrates: Hvor meget er nu to Gange to Fod? Regn efter og sig mig det.

Slaven: Fire, Sokrates.

Sokrates: Kan man nu ikke have en anden Firkant, der er dobbelt saa stor som denne her, og saadan, at den ligesom denne har fire lige store Sider?

Slaven: Jo.

Sokrates: Paa hvor mange Fod bliver saa den?

Slaven: Otte.

Sokrates: Vel, prøv saa at sige mig: hvor lang bliver hver Side i den ny Firkant? I denne her er den jo paa to Fod; hvor lang bliver saa hver i den anden?

Slaven: Dobbelt saa lang, Sokrates, det er klart.

Sokrates: Du ser, Menon, at jeg lærer ham ikke noget, jeg spørger ham paa hvert Punkt; og nu tror han at vide, hvor stor en Linje der skal til for at danne en Firkant paa otte Fod; ikke sandt?

Menon: Jo.

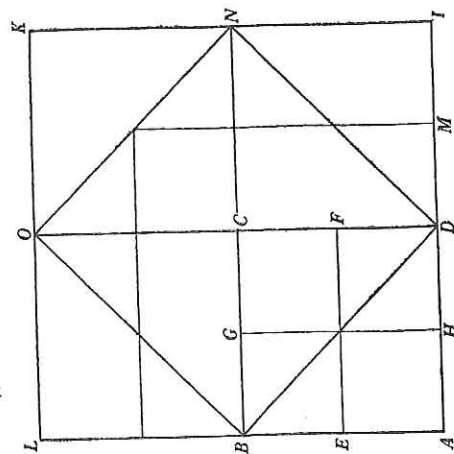
Sokrates: Ved han det da?

Menon: Nej, naturligvis ikke.

Sokrates: Men han tror, den fremkommer ved, at Siderne bliver dobbelt saa lange.

Menon: Ja.

Sokrates: Læg nu Mærke til, hvordan han efterhaanden fin-

der Sammenhængen frem af sin Erindring, saaledes som en saadan Erindring maa foregaa.

Men sig mig, du mener altsaa, at den dobbelte Side giver en dobbelt saa stor Figur? Vel at mærke, ikke en Figur, der er lang paa den ene Led og kort paa den anden, men den skal være lige lang paa alle Leder ligesom denne, og dobbelt saa stor, altsaa otte Fod; se nu, om du stadig synes, den skal have den dobbelte Side?

Slaven: Ja.

Sokrates: Bliver nu ikke denne Side dobbelt saa stor, hvis vi forlænger den med et nyt ligesaa langt Stykke? (D I).

Slaven: Jo vist.

Sokrates: Og paa den kan vi danne Figuren paa de otte Fod, hvis vi trækker fire saadanne Linjer, mener du?

Slaven: Ja.

Sokrates: Saa lad os da fra den afsætte fire lige store Linier. Og her skulde vi altsaa have den Figur, som du mener er otte Fod stor? (A I K L).

Slaven: Ja.

Sokrates: Indeholder denne her ikke fire Figurer, der hver for sig er ligesaa stor som den første paa fire Fod?

Slaven: Jo.

Sokrates: Hvor stor bliver den da? Fire Gange saa stor, ikke sandt?

Slaven: Selvfølgelig.

Sokrates: Dobbelt, er det da fire Gange saa stor?

Slaven: Nej, det er vist og sandt!

Sokrates: Hvor meget da?

Slaven: Firdobbelt.

Sokrates: Med den dobbelte Side faar vi altsaa ikke den dobbelte Figur, men en firdobbelt?

Slaven: Ja, det er ogsaa sandt.

Sokrates: For fire Gange fire er seksten, ikke?

Slaven: Jo.

Sokrates: Hvor stor skal da Linjen være i en otte Fods Figur? Fik vi ikke en firdobbelt paa den Linje der?

Slaven: Jo.

Sokrates: Den halve Linje her gav jo en paa fire Fod?

Slaven: Ja.

Sokrates: Nu vel; Figuren paa otte Fod er dobbelt saa stor

som denne her (A B C D), og halvt saa stor som den sidste, vi tegnede? (A I K L).

Slaven: Ja.

Sokrates: Saa maa den følgende have en Side, der er større end denne her (A D), men mindre end den der (A I)? Er det ikke rigtigt?

Slaven: Jo, det synes jeg i hvert Fald.

Sokrates: Udmærket! For du skal kun svare, som du synes.

Sig mig saa videre: denne her Linje er to Fod, og den anden fire Fod lang, ikke?

Slaven: Jo.

Sokrates: Følgelig maa Siden i den otte Fods Figur være større end Linjen der paa to, og mindre end den paa fire Fod?

Slaven: Det maa den.

Sokrates: Prøv saa at sige, hvor lang du mener den er?

Slaven: Paa tre Fod.

Sokrates: Hvis den nu er tre Fod, skal vi saa ikke forlange den med Halvdelen af den Linje der (A M)? Bliver den saa ikke tre Fod lang? Dette Stykke er jo to Fod, og dette her een. Og paa samme Maade paa den anden Side, to Fod her og her een Fod til; saa faar vi altsaa den Figur, du mener?

Slaven: Ja.

Sokrates: Naar den nu er tre Fod paa den Led og tre paa den, bliver hele Figuren saa ikke paa tre Gange tre Fod?

Slaven: Det lader til det.

Sokrates: Hvor meget er tre Gange tre Fod?

Slaven: Ni.

Sokrates: Og hvor stor skulde den dobbelte Figur være?

Slaven: Otte Fod.

Sokrates: Ja men saa kan vi altsaa heller ikke faa den otte Fods Figur af Linjen paa tre Fod?

Slaven: Nej.

Sokrates: Hvilken Linje skal vi da have? Prøv at angive det nøjagtigt, og hvis du vil være fri for at regne det ud, saa vis os paa Tegningen, hvor stor den skal være!

Slaven: Nej, Sokrates, jeg ved det virkelig ikke.

Sokrates: Ser du, Menon, til hvilket Punkt han nu er naaet i sin Generindring?

Til at begynde med vidste han ikke, hvad Siden er i et Kva-

drat paa otte Fod, saa lidt som han ved det nu; men dengang troede han at vide det, og han svarede frejdigt og med Overbevisning og syntes ikke, han var i Forlegenhed for Svar. Men nu har han allerede en Fornemmelse af at være i Forlegenhed; og saa vist som han ikke ved det, tror han nu heller ikke længere, at han ved det.

Menon: Det er sandt nok.

Sokrates: Er hans Forhold til det Spørgsmaal, som han ikke kunde klare, ikke ogsaa nu bedre end før?

Menon: Jo, ogsaa det finder jeg.

Sokrates: Tror du, at vi har gjort ham Fortrød ved at sætte ham i Forlegenhed og læmme ham ligesom den elektriske Rokke?

Menon: Nej, det synes jeg ikke.

Sokrates: Tværtimod, vi har aabenbart bragt ham paa Gled i den rigtige Retning, henimod at finde ud af Sammenhængen; for nu vilde han vist med Glæde søge at finde ud af det, netop da han ikke ved det; før derimod vilde han sagtens paatage sig at give den nydeligste Forklaring, til hvem der vilde høre ham, og fortælle dem, saa tit det skulde være, at det dobbelte Kvadrat skal have en Side, der er dobbelt saa lang.

Menon: Det lader til det.

Sokrates: Tror du nu, det før er faldet ham ind at undersøge og prøve at naa til Klarhed over den Ting, som han troede at vide — skønt det ikke var Tilfældet —, uden han først var sat saaledes i Forlegenhed ved at opdage sin egen Uvidenhed? Og kunde han saa have faaet Lyst til at vide det?

Menon: Nej, det tror jeg ikke, Sokrates.

Sokrates: Har han altsaa ikke haft Gavn af at blive læmmet?

Menon: Jo, jeg tror det.

Sokrates: Læg nu Mærke til, hvorledes han alligevel vil finde Vej ud af denne sin Forlegenhed i Fællesskab med mig, idet jeg kun spørger ham og ikke lærer ham noget; og pas paa, om du kan gribe mig i at belære ham eller give ham Forklaring paa noget Punkt i Stedet for blot at lokke hans Tanker frem med mine Spørgsmaal.

Sig mig du: Vor Figur paa fire Fod, er det ikke den, jeg tegner her? Er du med? (A B C D).

Slaven: Ja.

Sokrates: Kan vi saa ikke føje en ny Firkant til denne her, af samme Størrelse som den første? (D C N I).

Slaven: Jo.

Sokrates: Og endnu en tredje her, ligesaa stor som hver af de to andre? (C O K N).

Slaven: Ja.

Sokrates: Kan vi saa ikke her i Hjørnet fylde Pladsen ud med denne? (B L O C).

Slaven: Jo vist.

Sokrates: Maa saa disse fire Figurer ikke blive lige store?

Slaven: Jo.

Sokrates: Nu vel! Hele den store Firkant her, hvor meget bliver den større end den første?

Slaven: Fire Gange saa stor.

Sokrates: Men vi vilde jo have en dobbelt saa stor — det husker du nok?

Slaven: Ja vist.

Sokrates: Kan vi saa ikke trække den Linje her, fra den ene Vinkel til den anden, der deler hver af de smaa Firkanter midt over? (D B O N).

Slaven: Jo.

Sokrates: Bliver disse fire Linjer ikke lige store, idet de omslutter den Figur her?

Slaven: Jo, de gør.

Sokrates: Pas saa paa! Hvor stor er den Figur?

Slaven: Det forstaar jeg ikke.

Sokrates: Har ikke hver af disse Linjer, ved at dele de fire Figurer midt over, afsat en Trekant ind mod Midten, der er halv saa stor som hver af disse Firkanter? (D B C o. s. v.).

Slaven: Jo.

Sokrates: Hvor mange af den Slags Trekanter er der i Figuren der? (D B O N).

Slaven: Fire.

Sokrates: Og hvor mange i den? (A B C D).

Slaven: To.

Sokrates: Og hvor meget er fire mere end to?

Slaven: Dobbelt saa meget.

Sokrates: Hvor mange Fod bliver denne saa paa?

Slaven: Otte Fod.

Sokrates: Med hvilken Side?

Slaven: Den der. (D.B.).

Sokrates. Den, der gaar gennem den Fire-Fods-Figur, fra Vinkel til Vinkel?

Slaven: Ja.

Sokrates: Blandt Fagmænd kaldes den Diagonal; altsaa, hvis vi lader denne Linje hedde Diagonal, faar vi, som du siger, til Resultat, at den dobbelte Firkant dannes med Diagonalen som Side.

Slaven: Ja, akkurat, Sokrates!

Sokrates: Naa, hvad mener du, Menon? De Svar, han gav, var de ikke alle hans egne Meninger?

Menon: Jo, det var de.

Sokrates: Men Viden derom, det havde han ikke, som vi blev enige om for lidt siden?

Menon: Nej, det har du Ret i.

Sokrates: Men disse Meninger fandtes jo hos ham, ikke sandt?

Menon: Jo.

Sokrates: Findes der da hos den uvidende rigtige Meninger om, hvad han ikke ved?

Menon: Ja, det synes saa.

Sokrates: Og disse Meninger er aabenbart for lidt siden dukket frem hos ham, dunkelt som en Drøm; og du er klar over, at hvis man vilde blive ved at spørge ham ud paa kryds og tværs, vilde han tilsidst naa til saa klar Indsigt heri, som det er muligt?

Menon: Ja, det ser ud til det.

Sokrates: Han vil altsaa kunne naa frem til denne Indsigt uden Belæring, blot ved Spørgsmaal, fordi han drager den Indsigt frem, der ligger gemt i ham?

Menon: Ja.

Sokrates: Men at finde den Indsigt frem, der slumrer i en, er det ikke det samme som at erindre?

Menon: Jo.

Sokrates: Og den Indsigt, som han nu besidder, naa han vel enten have faaet engang, eller altid have haft?

Menon: Ja.

Sokrates: Hvis han altid har haft den, naa han altsaa ogsaa altid have været vidende; men hvis han har faaet den engang, kan det ikke have været i dette Liv — eller er der nogen, der har lært ham Geometri? Han vilde bære sig ad paa samme Maade med et

hvilket som helst Spørgsmaal i Geometrien eller paa andre Omraader af Viden.

Er der saa nogen, der har lært ham alt dette? Du maa jo vide det, skulde man tro, særlig da han er født og opdraget i dit Hjem.

Menon: Nej, jeg er ganske vis paa, at ingen nogensinde har lært ham noget.

Sokrates: Men disse Meninger har han, ikke sandt?

Menon: Jo, Sokrates, det viser sig jo ganske tydeligt.

Sokrates: Men hvis han ikke har faaet dem i dette Liv, er det saa ikke indlysende, at han paa et tidligere Tidspunkt har haft dem og lært dem?

Menon: Det synes saa.

Sokrates: Det maa vel have været paa en Tid, da han endnu ikke var Menneske?

Menon: Ja.

Sokrates: Hvis det nu viser sig, at disse rigtige Meninger, som kan blive til sikker Viden, naar de vækkes ved Spørgsmaal, findes hos ham baade paa den Tid, han har været Menneske, og fandtes paa den Tid, da han ikke var Menneske, har Sjælen saa ikke denne Viden til alle Tider? Thi det er jo klart, at til enhver Tid er han enten Menneske, eller han er det ikke.

Menon: Det synes saa.

Sokrates: Hvis altsaa den rigtige Erkendelse af de Ting, som er til, bor i Sjælen altid, naa Sjælen være udødelig, saa at du trygt kan regne med, at hvad du træffer paa, som du ikke straks erkender, det er noget, du har glemt, og som du kan prøve at finde ud af og besinde dig paa.

Menon: Jeg synes, det lyder meget sandsynligt altsammen, Sokrates, hvordan det nu end gaar til.

Sokrates. Det synes jeg ogsaa, Menon. Dog paa de øvrige Punkter vil jeg ikke staa stærkt fast paa, hvad jeg har udviklet om dette Spørgsmaal; men at vi Mennesker bliver bedre, mere faste af Karakter og mindre sløve, hvis vi indser vor Pligt til at søge efter det, vi ikke ved, fremfor hvis vi slaar os til Ro med, at det alligevel er umuligt at finde ud af, hvad vi ikke ved, og at vi derfor heller ikke bør søge efter det, den Overbevisning vil jeg gerne bryde en Løse for, af al min Evne, baade i Ord og Gerning.

Menon: Ja, ogsaa det kan jeg give hele min Tilslutning. Sokrates: Da vi nu er enige om, at man bør søge efter, hvad

Tilblivelse, Vækst og Udvikling, men den er ikke selv Tilblivelse.

— Nej, hvordan skulde den vel være det?

— Saa maa du altsaa ogsaa være klar over, at de Ting, der kendes, ikke alene faar Evnen til at blive erkendt af det gode, men at ogsaa deres Tilværelse og deres Væsen stammer derfra; for det gode er ikke Tilværelse, men ligger hinsides Tilværelsen og overgaar den i Anseelse og Kraft. —

Saa kom Glaukon med et rigtig komisk Udbrud og sagde: Ved Apollon! Du er rigtignok kommet vidunderlig højt op!

— Ja, men det er din egen Skyld, sagde jeg, siden du nødte mig til at sige min Mening om det.

— Det maa du heller ikke holde op med, sagde han; i ethvert Tilfælde maa du først paany forklare dets Lighed med Solen, hvis der endnu er noget, som du ikke er blevet færdig med.

— Ja, sagde jeg, der er rigtignok meget, som jeg ikke er blevet færdig med.

— Du maa heller ikke springe en Smule over, sagde han.

— Jeg tror rigtignok, sagde jeg, at jeg vil komme til at springe en hel Del over; men jeg skal nu alligevel, for saa vidt som det i Øjeblikket er muligt, ikke med min gode Vilje lade noget ligge.

— Det maa du heller ikke, sagde han.

— Tænk dig nu altsaa, sagde jeg, at de, som vi er blevet enige om, er to, og at det ene er Herre over den tænkelige Verden og det tænkelige Omraade, det andet over den synlige — Himlen vil jeg ikke sige, for at du ikke skal tro, at jeg leger med Ordene¹⁾. Men er du nu klar over, at der er disse to Hovedarter, det synlige og det tænkelige.

— Ja, det er jeg.

— Tænk dig nu, at du har en Linje, der er delt i to ulige store Dele, og del saa igen efter det samme Forhold hver af Delene, nemlig den, der forestiller den synlige Verden, og den, der forestiller den tænkelige; saa faar du, naar de betragtes i Forhold til hverandre, efter deres større eller mindre Klarhed, dels, i det ene Afsnit — den synlige Verden — Billeder — og ved Billeder forstaar jeg for det første Skygger, dernæst ogsaa Spejlbilleder i Vand og i alle de Stoffer, der er fast sammenføjede, glatte og blanke og al den Slags, hvis du da kan forstaa det —

¹⁾ Nemlig ved at aflede Ordet »Himmels« (úranos) af Verbet »se« (horán); smlg. Bd. III S. 29.

— Ja, det forstaar jeg.

— Dels faar du — som det andet Afsnit — det, som den synlige Verden er en Efterligning af, altsaa de Dyr, som vi er omgivet af, og hele Planteverdenen og alt det, som er forarbejdet ved Kunst.

— Ja, jeg er med, sagde han.

— Vil du saa ogsaa gaa med til, sagde jeg, at Synspunktet for Delingen er Sandhed eller Ikke-Sandhed, altsaa at saaledes som det, der er Genstand for Forestilling, forholder sig til det, der er Genstand for Erkendelse, saaledes forholder det, der er forment som et Billede, sig til det, i hvis Billede det er forment?

— Ja, det vil jeg meget gerne, sagde han.

— Tænk saa paa den anden Side ogsaa over, hvorledes det Afsnit, som bestaar af det tænkelige, bør deles.

— Hvorledes da?

— Saaledes at den ene Del deraf nødes Sjælen til at undersøge saaledes, at den som Billeder benytter det, der i det foregaaende Tilfælde var Genstand for Efterligning, og saaledes, at den gaar ud fra Forudsætninger og ikke bevæger sig i Retning af et Udgangspunkt, men i Retning af et Slutpunkt, den anden Del derimod saaledes, at den fra en Forudsætning bevæger sig i Retning af et forudsætningsløst Udgangspunkt og uden de Billeder, som den benytter til at undersøge det førstnævnte, ved selve Begreberne og gennem dem alene foretager sin Undersøgelse.

— Det, du dér siger, sagde han, forstod jeg ikke rigtig.

— Saa hør det da en Gang til, sagde jeg; for nu da jeg har sagt det, jeg sagde, vil du nok forstaa det lettere. Du ved vist nok, at de, der giver sig af med Matematik og Regning og den Slags Ting, forudsætter de ulige Tal og de lige og Figurerne og tre Slags Vinkler¹⁾ og opstiller andre dermed beslægtede Forudsætninger ved hver enkelt Undersøgelse, og idet de gaar ud fra, at det er noget, som de ved, betragter de det som Forudsætninger og mener derfor ikke, at de behøver at give hverken sig selv eller andre nogen yderligere Begrundelse for dem, eftersom de maa være indlysende for enhver; idet de altsaa gaar ud fra dem, gennemgaar de derefter det øvrige og kommer saaledes gennem følgerigtige Slutninger til det Slutpunkt, de har sat sig for deres Forsken.

— Ja, det er virkelig noget, jeg ved, sagde han.

— Ved du saa ikke ogsaa, at de benytter sig af de Former, som

¹⁾ Rette, stumpe og spidse Vinkler.

kan ses, og anstiller deres Slutninger over dem, endskønt det ikke er dem, deres Slutninger gælder, men derimod dem, som disse er Afbildninger af? For det er selve Firkanterne og selve deres Diagonaler, som de drager Slutninger om, ikke den Diagonal, som de tegner, og ligesaadan forholder det sig i alle de andre Tilfælde: selve de Figurer, som de former og tegner, de, som baade kan kaste Skygge og spejle sig i Vand, dem bruger de igen som Spejlbilleder, og ved deres Hjælp søger de at faa Øje paa selve det, som man ikke kan faa Øje paa ved noget andet Middel end ved sin Slutningsevne.

— Det har du Ret i, sagde han.

— Det var altsaa denne Klasse, som jeg nok betegnede som tænkelig, men hvorom jeg sagde, at Sjælen nødsages til at benytte sig af Forudsætninger for at udforske den, idet den ikke bevæger sig i Retning af et Udgangspunkt, eftersom den ikke er i Stand til at komme bag om Forudsætningerne, men benytter som Billeder selve de Ting, der igen er blevet afbildede af dem, der staar endnu længere nede, og som i Sammenligning med dem nyder Anseelse og Ære som haandgribelige.

— Nu forstaar jeg, sagde han, at du mener det, der hører ind under Matematikken og de dermed beslægtede Videnskaber.

— Saa maa du altsaa ogsaa forstaa, at ved det andet Afsnit af det tænkelige mener jeg det, som selve Bevisførelsen tager fat paa ved Hjælp af den Evne, der ytrer sig ved Drøftelser i Samtaleform, idet den ikke benytter Forudsætningerne som Udgangspunkter, men bogstavelig talt som Grundlag, hvorpaa den saa at sige bygger op og skrider frem fra Trin til Trin, for at den, naar den bevæger sig frem imod Udgangspunktet for alting indtil det forudsætningsløse, kan tage fat paa dette og saaledes, idet den støtter sig paa de Forudsætninger, der støtter sig paa dette, kan naa frem til et Slutpunkt uden i nogen Henseende at tage noget sanseligt til Hjælp, men saaledes at den ved Begreber alene og gennem dem naar frem til dem og ender med Begreber.

— Jeg forstaar det nok, sagde han, men dog ikke ganske — for jeg synes, det er en vidtløftig Opgave, du beskriver —; men jeg forstaar nok, at det er din Hensigt at slaa fast, at det, som hører ind under det, som virkelig er til og kan tænkes, det, som er Genstand for Betragtning af den, der er kyndig i Drøftelser under Samtaleform, det er klarere end det, der betragtes af de saakaldte Videnskaber, for hvilke Forudsætningerne er Udgangspunkter, og de, der betragter

disse Ting, er nok nødte til at betragte dem ved Hjælp af deres Slutningsevne og ikke ved Hjælp af Sansindtryk, men fordi de ikke stiger op til et Udgangspunkt for Betragtningerne, men gaar ud fra Forudsætninger, mener du, at de ikke kan vinde tænkeligt Indsigt deri; og dog er de tænkelige, men begynder med et Udgangspunkt. Og Slutningsevne kalder du, saa vidt jeg kan se, Matematikernes og den Slags Menneskers Aandsform, ikke Tænkeevne, for Slutningsevnen ligger et Sted imellem Forestillingsevnen og Tænkeevnen.

— Nu har du opfattet det ganske rigtigt, sagde jeg. Og følg mig nu i, svarende til de fire Afsnit, at lade der være fire Ytringsformer i Sjælen, Tænkning svarende til det øverste, Slutning svarende til det andet, overfor det tredje skal du stille Tro og overfor det sidste Indbildning, og stil dem saa op ligeoverfor hverandre, idet du antager, at i samme Forhold, som de Ting, de har til Genstand, er i Besiddelse af Sandhed, i samme Forhold er disse Ytringsformer i Besiddelse af Klarhed.

— Det forstaar jeg, sagde han, og giver dig Ret deri og stiller det op, som du vil have det.